

— Насамперед мушу вислухати царя, бо хочу знати, як він цілу справу представить.

— Як віддаш мені Польщу, то скажу вибудувати десять нових церков, дам попам висші платні та подвою години релігії в народних школах.

— О се не ходить, мій любий.

— Отже все гаразд, о Боже неба і землі?

— Ще не знаю! Кінець..!

\*

— Вже знов хтось? Щож то за видзволюване через цілий день до пізної ночі! Бажав би я собі дуже, щоби не було тих бездротних телефонів...

— Тут Господь Бог!

— Тут цар з Петрограду!

— Ага! Вже я чув. О щож тобі ходить?

— Через сто років пробую я нести культуру в Польщу та хочу поширити божу віру.

— Сплачує ся се?

— О ні, Господи! Мушу до сего ще свій гріш докладати. Але тут приходить злодій, кайзер з Берліна і хоче знищити овочі моєї праці.

— А то опришок!

— Так. Він нищить всі зера віри. Що я засіяв в серцях дикунів працею місіонарів, та все те хоче той харциз змести з лица землі!

— Чи ти сам, царю, при телефоні, чи твій надворний проповідник?

— Схлібляєш мені, коханий Боже! Але я є сам.

— Гм..

— Щож отже стане ся? Чи можу числити на побіду над кайзером?